

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକାୟ

ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଶତାବ୍ଦୀ ସମାରୋହରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଘୋଷନ

Posted On: 14 OCT 2017 9:34PM by PIB Bhubaneshwar

ବିଶାଳ ସଂଖ୍ୟାରେ ଉପସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନ ସାଥୀଗର,

ଏବେ ଆମର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମହାଶୟ ଛତୁରଞ୍ଜନ ଗୁଁ ହେଉଛି ଦେଶର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଯିଏହି ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସାମିଲ ହୋଇଛି । ଗୁଁ ଏହାକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭାବେ ବୋଲି ମାନ୍ୟୁଛି ଆଉ ଗୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ ଆଗରୁ ଯେତେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ ସେମାନେ କେତେକ ଭଲ କାମ ଟୋା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି । ଆଉ ସେଇଟିଆ ଭଲ କାମ କରିବା ପାଇଁ ଆଜି ମୋତେ ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି ।

ଗୁଁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଏହି ପବିତ୍ର ମାଟିକୁ ପ୍ରଣାମ କରାଉଛି, କାରଣ ଆଜି ଆମର ଦେଶ ଯେଭଳି ମଧ୍ୟ ଅଛି, ତାହାକୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚାଇବାରେ ଏହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବଦ୍ଧ ଯୋଗଦାନ କରିଛି । ତାନରେ ଗୋଟିଏ କଥା ଅଛି ଯଦି ଆମଠକ ସର୍ବସାଧାରୀ କଥା ଚିନ୍ତା ଗୁଡ଼ଜୁଛି, ତ ଖଟା ଦୁଃଖ, ଯଦି ଆମଠା 10-20 ବର୍ଷ ଯେଉଁ କଥା ଚିନ୍ତା ଗୁଡ଼ଜୁଛି ତ ପଦ ସଜ୍ଜ କରାଉ, ତିନ୍ତୁ ଯଦି ଆମଠ ଚିନ୍ତି-ଚିନ୍ତି କଥା ଚିନ୍ତା ଗୁଡ଼ଜୁଛି ତ ଆମଠ ମଣିଷ ସଜ୍ଜ କରାଉ । ଏହି ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସେହି କଥାର ଦେଉଳି ସାବନ ପ୍ରଣାଶ ଯେ 100 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଯେଉଁ କାଳ ଦୁଃଖୀଯାଉଥିଲା, 100 ବର୍ଷ ଭିତରେ ଅନେକ ପିଢି ଏଠାକୁ ଆସି, ମା’ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ଆରାଧନା କରି ଆଗକୁ ଗାଲିଗଲେ, ତିନ୍ତୁ ବୋନାରେ ମା’ସହିତ ଶେଷକୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ନେଇଗଲେ । ଏଠାରେ ଦିଢି ଭାଗଦେଶବାସୀ ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯେଉଁମାନେ ଏହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ବାହାରି ବିପଦ ଭିତରେ ଭିଲ-ଭିଲ ଭାଗରେ ଦେଶାନ୍ତର ସେବା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ତିନ୍ତୁ ଗୁଁ ଆଜି ଗମର ଅନୁଭବକୁ କରିପାରିବି ତ ଆଜି ହିନ୍ଦୁଭାବର ହୁଏତ ଜଣିଣିବି ଏଭଳି ଗାଧ୍ୟା ପଟିଏ ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରଣାୟବିଳ ସେବାର ଚେତୁର ନେଇଥିବା ପ୍ରଥମ ୧ ଜଣେ ମଧ୍ୟରେ ବିହାରର ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଦିବ୍ୟାତ୍ମା ହୋଇଗଢିବେ, ଏଭଳି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଗୋଟିଏ ଦିନ ଗୁଁ ଭାରତରେ ବିହାର ଭାଗରୁ ଆସିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛୋଟ-ବଡ଼ ଅଭିଯାତୀଙ୍କ ସହ ବିଚାର ବିମର୍ଶ କରୁଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ 80-90-100 ଲୋକଙ୍କ ସହିତ କଥା କେବା ପାଇଁ ବସୁଛି, ବେଢ଼-ହର ଘଣ୍ଟା ଗୁଁ ବଢ଼ାଏନାହିଁ କରୁଛି ଆଉ ଗୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯି ସେଥିରେ ସହଠାକୁ ବଡ଼ ଭାଗ ହେଉଛନ୍ତି ବିହାରର । ସେମାନେ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ଆରାଧନାରେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଚଳିବି ଚଳେଇଛନ୍ତି । ତିନ୍ତୁ ଏବେ ସମୟ ବଦଳି ଯାଇଛି, ଏବେ ଆମକୁ ସରସ୍ୱତୀ ଆଉ ଭଣ୍ଡା ହୁଏଁହି ଘାଆରେ ନେଇ ଗାଲିବାରେ ଅଛି । ବିହାର ପାଖରେ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ହୁଏତ ଅଛି, ବିହାର ଉପରେ ଭଣ୍ଡାଙ୍କର ହୁଏତ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଆଉ ସେଥିପାଇଁ ଏହା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରା ଏହା ଯେ ସରସ୍ୱତୀ ଆଉ ଭଣ୍ଡାଙ୍କର ନିଜନ ଘରାଣ ବିହାରକୁ ହୃଦନ ଶିଖରକୁ ନେଇ ଯିବାବେ ଅଛି ।

ନିଜିକ ମହାଶୟଙ୍କର ଯେଉଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ରହିଛି, ବିହାରର ବିଶାଳ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ପ୍ରତିବଦ୍ଧତା ରହିଛି ଆଉ ଭାରତ ସରକାର ପୂର୍ବ ଭାରତର ବିଶାଳ ପ୍ରତି ହେଉଛନ୍ତି ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧ, ଏହି ହୃଦୟ ପରିଚକ୍ଷଣା 2022 ଯେତେବେଳେ ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନତାର 75 ବର୍ଷ ପାଟନ କରିବ, ତ ମୋର ବିହାର ଗାଧ୍ୟା ମଧ୍ୟ ହିନ୍ଦୁଭାବର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗାଧ୍ୟାଙ୍କ ସମକ୍ଷ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇପାରିବି, ସେହି ସଂକଳ୍ପ ନେଇ ଆଗକୁ ଚଢ଼ିବାରେ ଅଛି ।

ଆମର ଏହି ପାଟନା ନଗରୀ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ହୃଦୟରେ ଅଛି ଆଉ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଧାରା ହେଉଛି ଯେଉଁଟି ପୁରୁଣା ବିହାର ହେଉଛି ସେଉଁଟି ପୁରୁଣା ଛାତ୍ରମଧ୍ୟାରା, ପରମ୍ପରାର ମାଲିକ । ଯେଉଁଟି ପୁରୁଣା ଛାତ୍ରମଙ୍ଗଳା ପରମ୍ପରା, ସେହିଟି ସମ୍ଭାଷାଭାର ପରମ୍ପରା ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ହିନ୍ଦୁଭାବରେ ଯେବେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ତ ନଗରୀ, ବିହ୍ମଗଣାଗାଡ଼ୁ ବିଏ ପ୍ରଭାସି ପାରିବ । ମାନବ ଜୀବନ ସଂଶ୍ଳେଷନର କ୍ଷେତ୍ର । ହୁଏତ ଏଭଳି ଜଣେହି କ୍ଷେତ୍ର ରହିଥିବେ ଶତାବ୍ଦୀ ଶତାବ୍ଦୀ ଧରି ଏହି ମାଟିର ଯୋଗଦାନ କରିବ, ଏହି ମାଟିର ଚେତୁରତ ପ୍ରତି । ସାଧାର୍ଣ ପାଖରେ ଏଭଳି ମୁଖ୍ୟ ପରମ୍ପରା ଥିବ, ସେହି ପରମ୍ପରା ନିଜକୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଏବ ଦହୁତ ବଡ଼ ପ୍ରେରଣା ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଯିଏ ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜରିହାସକୁ ମନେ ରଖେ ତାହାରି ବର୍ତ୍ତମାନେ ଜରିହାସର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥାଏ । ଯିଏ ଜରିହାସକୁ ଭୁଲିଯାଏ ତାହାର ବର୍ତ୍ତ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆଉ ସେହିପାଇଁ ଆମାମା ଜରିହାସ ବିନ୍ଧା ନିର୍ମାଣର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ସମୃଦ୍ଧ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତ ଭଲ; ବିଦ୍ୟା ଭାରତର ସ୍ୱପ୍ନ ମଧ୍ୟ; ତାହାର ଉତ୍ତାଧୀନ ମଧ୍ୟ ଏହି ମାଟିରେ ସମ୍ଭବ ଆଉ ଏହି ମାଟିକୁ ଉତ୍ତରଣ ହେବାବେ ସାମର୍ଥୀ ରହିଛି । କାରଣ ଏହା ପାଖରେ ମହାନ ଏତିହାସିକର ପରମ୍ପରା ଅଛି, ସାଂସ୍କୃତିକ ପରମ୍ପରା ଅଛି, ଜୀବନର ଉଦ୍ଦାରଣ ଅଛି । ଗୁଁ ଭାନ୍ତୁଛି ଯି ଏବେ ବଡ଼ ସାମର୍ଥୀ ହୁଏତ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ରହିଥାଏ ।

ଗୋଟିଏ ସମୟ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସ୍ଥାନ ଦେଖେତେ ଶିଶିବା ପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ, ତିନ୍ତୁ ଯେ ସ୍ଥାନ ଖେଳ ବେଳାର ଯାଇଛି । ଆଜି ବିଶ୍ୱ ଯେଉଁଟି ହୃଦ ପରିବେଦ ବଦଳୁଛି, ମନୁଷ୍ୟର ଚିନ୍ତାଧାରା ଯେଉଁଟି ବଦଳୁଛି, ଚିନ୍ତା କରିବାର ପରିବେଦ ଯେଉଁଭଳି ଭାବେ ବଦଳୁଛି, ଦେଖିଛନ୍ତି ଛାତ୍ରମେ ବଖଳ, ଜୀବନର ଚିନ୍ତାଧାରା, ଜୀବନର ବ୍ୟବହାରକୁ ଜୀବନର ଶୈଳୀକୁ ଆମକୁନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛି । ସେତେବେଳେ ଆମର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧ୍ୟ, ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିବ୍ୟାତ୍ମାଙ୍କର ପାଇଁ ଏହା ଏବେ ବହୁତ ବଡ଼ ସାମର୍ଥୀ ହୋଇଅଛି । ଆମର ଏହା ହୋଇ ଯେ କ’ଣ ତୁଆ ଶିଖାରା, ଆହୁନ ଏହା ହେଉଛି ଯେ ଯାହା ପୁରୁଣା ଶିଖି ଆସିଛନ୍ତି ତାହାକୁ ବିପଦି ଭୁଲିଯା ନାହିଁ । unlearn, de-learn, ଆଉ ପରେ ପୁଣି ଶିଖିବା re-learn । ଏହା ଆଜିକାର ସ୍ଥାନର ଚେଉଟି ଏବେ ବହୁତ ବଡ଼ ଆହ୍ୱାନବେ ।

ମୋଗୁଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ଶ୍ରୀୟୁକ୍ତ ପୋର୍ଟାଲ ଯେଉଁ କହିଥିଲେ, ଶିକ୍ଷାର ଗୋଟିଏ ମହାବୀର ପରିଭାଷା ସେ ଦେଇଥିଲେ, ସେ କହିଥିଲେ ଯି **ଶିକ୍ଷାର କାମ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଖାଲି କରିବା । ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରାଯେଉଁଥିଲା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭାଲି କରିବା, ସୋଖି କରିବା, ତୁଆ-ତୁଆ କରିବା କରି କରିବା ନାହିଁ** ।

ପୋର୍ଟାଲର କହିବା ହେଉଛି ଶିକ୍ଷାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଖାଲି କରିବା ଆଉ ଆଗକୁ କରିବା ମନୁଷ୍ୟକୁଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାରେ ଅଛି ତ ଆମ ବାହାବୁ ଆମବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଖାଲି କରିବାର ଅଭିଯାନ ତଥାକାରୁ ହେବ, ଯେତେ ଶୋଭାବି ତ ଗାନ୍ଧିଆକୁ ହୃଦନ ଚିନ୍ତାଧାରା ପ୍ରଦତ୍ତର ସମ୍ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ଯେତେବେଳେ ଆମ ଏଥିପାଇଁ ଆଜି ଏହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତାହାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବେ, ଶିକ୍ଷା ନୁହେଁ, ଶିକ୍ଷକତ୍ୱ ଶକ୍ତି ଦେବା ଆଗକୁ ଗାଲିବାରେ ଅଛି ଆଉ ଏହା ହେଉଛି ସମ୍ଭାବନର ଆବଶ୍ୟକତା ଯେ ଆମେ ଆମର ଶିକ୍ଷା ସଂସ୍କାରଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଦିଗରେ ବିପଦି କେନ୍ଦ୍ର ।

ମାନବ ସଂସ୍କୃତିର ବିକାଶ ସାମାନ୍ୟ ଦେଖାଯିବ ତ ଗୋଟିଏ କଥା ଯେଉଁଠିରେ ସମ୍ଭବି ରହିଛି, ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ରହିଛି, ନବସ୍ତର ରହିଛି ଆଉ ତାହା ହେଉଛି ନବୀନତା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ମାନବ କାରି ଜଣେହି ଗା ଜଣେହି ନବସ୍ତରର ଭଳି ନିଜର ଜୀବନ କେତୋଟି ହୋଇଥାଏ ତାହାକୁ ଯୋଡ଼ି ଗାଲିଲେ । ଆଜି ନବସ୍ତର ଏବେ ବହୁତ ବଡ଼ ପ୍ରଗତିଯୋଗିତାର ସମୟରେ ରାଜି କରୁଛି । ଦୁନିଆରେ ସେହି ଦେଶ ପ୍ରଭାବି ରାଜି ପାରିବେ ଯେଉଁ ଦେଶ ନବସ୍ତରକୁ ପ୍ରାଥମିକତା ଦିଅନ୍ତି । ଦୀର୍ଘକାଳଗୁଡିକୁ ପ୍ରାଥମିକତା ଦିଅନ୍ତି, ତିନ୍ତୁ ଦୀର୍ଘକାଳଗୁଡିବର ସେହିଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନାହିଁ, ତାହା ବେଦବ ଆଜିବ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ସଂଶ୍ଳେଷନ ବୋଲି ମାନି ନିଆଯାଏ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱାସନର, ଜୀବନର ମୋଗିବ ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ଜୀବନରାଜ୍ୟ ଜିନିଷ ଠାକୁ ମୁଣ୍ଡି ପାଇବାର ଭାଷା ହୋଇିବା, ଆଉ ଜିହ୍ୱାବହୁତ ଆଜି ଆମରେ ରାଜି ଏହି ଭାଷା ସଂସ୍କରେ ଦେବା, ହୃଦୟ ସଂସାଧନ ଉନ୍ନିବହୁ ଆଣିବା ଆଉ ଜୀବନକୁ ହୃଦୟ ଶିଖରକୁ ନେଇ ଯିବା ଏହା ହେଉଛି ସମୟର ଆବଶ୍ୟକତା । ଆଉ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ, ଆମର ସମାଜ କ୍ଷେତ୍ର ଆଉ ହଜୁଗା ଥିବା ଗୋଟିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ର, ଆଉ ଗୋଟୋଇଟି ଝିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସଂଶ୍ଳେଷନର କ୍ଷେତ୍ର । ସମାଜ ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ନବସ୍ତର ମାନବର ସମାଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଇ ପାରିବେ । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆମର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ମହାତ୍ମା ରହିଛି ଆମାମା ସ୍ଥାନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପ୍ରଣୟ କରିବା ପାଇଁ । ଆଉ ବିଶ୍ୱ ଯେଉଁଭଳି ଭାବେ ସ୍ତୋଭାଭାର ହୋଇଛି ତ ପ୍ରଗତିଯୋଗିତା ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱଖ୍ୟାତ ହୋଇଛି । ଆଉ ଆଜି ଆମେ କେବେ ଆମିନି କେତେଇ ଝିଁ ପ୍ରଗତିଯୋଗିତା ଭଲେ ବଦିବ ନାହିଁ, ପାଶ୍ଚ-ପଶ୍ଚୋକ୍ତ ସହିତ ପ୍ରଗତିଯୋଗିତା ଭଲେ ଏତିବେରେ ବଦିବ ନାହିଁ, ଏବ ବିଶ୍ୱଭାବର ପରିସ୍ଥିତିର ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତ ପରିସ୍ଥିତିର ଉଦ୍ଦାରଣେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସେହି ପ୍ରଗତିଯୋଗିତାକୁ ଏବ ଆହୁନ ଭାବେ ସ୍ତ୍ରଣୟ କରିବାରେ ଅଛି । ଦେଶକୁ ଯଦି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରେ ଅଛି, ହୃଦନ ଶିଖରକୁ ନେଇଯିବାରେ ଅଛି, ପରିବର୍ତ୍ତନ ବିଶ୍ୱରେ ଆମକୁ ଆମର ଛାତ୍ର ଶକ୍ତିର ସହିତ ଠିଆ କରିବାରେ ଅଛି ତ ଆମର ସ୍ଥାନପରିବର୍ତ୍ତନ ବାହା ନବସ୍ତରକୁ ଯେଉଁଟି କିଛି ଦିଆଯିବ ଆମେ ହୁଟିଆ ଭିତରେ ଏବ କିଛି ଭାବେ ଠିଆ ହୋଇ ପାରିବା ।

ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱପନା ଗ୍ରାଣ୍ଡି ଆସିଲା ବିକଳି ଭାବେ ଭାରତ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱର ଚିନ୍ତାଧାରା ବଦିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ, ନବେତ ହୁଟିଆ ଆମକୁ ସର୍ବଦା ସାଦ-ସାପୁଆ କେବାବାଲା ଦେଶ ବୋଲି ମାନ୍ୟୁଥିଲା । ହୁଟିଆର ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରା ଥିଲା ଯି ଭାରତ ଭାରତୀୟମାନେ କଲ ସାହୁ, ଭାରତୀୟମାନେ ଭୁତ-ପ୍ରେତ, ଭାରତୀୟମାନେ ଅନ୍ଧ-ଶ୍ରଣ୍ଡା, ଭାରତୀୟମାନେ ସାପ ଆଉ ସାପୁଆ କେବାବ ହୁଟିଆ । ତିନ୍ତୁ ଆଜିବି ପୂର୍ବଦେଶ ଯେତେବେଳେ ଆମ ଦେଶର 18-20 ବର୍ଷର ପିଲାମାନେ ଆସୁପି ବାହା ଏବେ ତୁଆ ହୁଟିଆ ଦେଖାଲେ ଆମର ଜରିହେଲେ ତ ବିଶ୍ୱ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାବଦିତ ହଜିଯାଉ ଯି ଏହା ଜି ଜିନିଷ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ଆଡ଼କୁ ଦେଖିବାକୁ ହୁଣ୍ଡିକାକୁ ବଦଳିଗଲା ।

ମୋର ସପିଳ ଭାବେ ମନେ ଅଛି ଯେତେବେଳେ ଗୁଁ ବହୁ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଗରାଖାନ ଯାଇଥିଲି । ସେତେବେଳେ ତ ଗୁଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲି, କେଭଳି ନିର୍ଦ୍ଦାନର ହୁଟିଆ ସହିତ ମୋର ଜଣେହି ସମ୍ପର୍କ ନ ଥିଲା, ସେଠାକାର ସରକାରଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇ ଯାଇଥିଲି । ତ ମୋ ସହିତ କଣେ ବାନ୍ତୁକୀବ ଥିଲେ । ଦିନ ବିକର ମୋର ସେଠାରେ ଯାତ୍ରା ଥିଲା । ସେହି ବାନ୍ତୁକୀର ଶକ୍ତ କଥାଗାଣ୍ଡିର ମାମାମା ହୁପେ ଟୋା ସାହେବେ ଉଠିଥିଲେ । ଯେବେ ଦଶ ଦିନ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିବୁ ତ ନିଜେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଗଲା, ନିଜେ କଣ୍ଟୁକା ହୋଇଗଲା । ୫-8 ଦିନ ପରେ ସେ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପକାରିଲେ, କହିଲେ ସାହେବ ଖଜାପ ଭାରିବେ ନାହିଁ ତ ମୋର କିଛି କଥା ପଚାରିବାର ଅଛି । ଗୁଁ କହିଲି ନିଶ୍ଚୟ ପଚାରିବୁ । ସେ କହିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଖଜାପ ଭାରିବ ନାହିଁ ତ? ଗୁଁ କହିଲି ନା-ଭାରିବ ନାହିଁ, ହୁଣ୍ଡକୁ ନା କ’ଣ କଥା ଅଛି? ଠିକ୍ ଠିକ୍ ସାହେବକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି କେବା । ସଙ୍କଳନବକ୍ଷଣ ସେ କହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ପୁଣି ଅଣେ ଯେବେ ଆମେ ବିହାର ଅଣ ସାନ୍ତାରେ ସାଥୀ ହୋଇ ଯିବୁ, ତ ଗୁଁ ପୁଣି ଅଣେ ବାହାର ଭଳି, ଗୁଁ କହିଲି ତି ଭାଲ ସେ ଯେଉଁ ହୁଗେ ପଚାନ୍ତୁଥିବା, କ’ଣ ଥିଲା? କହିଲେ, ସାହେବ ମୋତେ ବଡ଼ ସଲୋନ ଭାରିଛି । ଗୁଁ କହିଲି ଚିନ୍ତା କଲ ନାହିଁ ଯାହା ତୁମ ମନରେ ଅଛି, ମୋତେ ପଚାର । ସେ କଣ୍ଟୁକୀବର ଉଣ୍ଡିନିଗଲେ ଥିଲେ । ତ ସେ ପଚାରିଲେ ସାହେବ କ’ଣ ଏଇ ହିନ୍ଦୁଭାବ ଏବେ ମଧ୍ୟ ବଦଳି ଅଛି, ସାଦ-ସାପୁଆ କେବା ବାଲା, ସାହୁ-ମନ୍ତରଣ । ସେ ଟୋା ଆଡ଼କୁ ଗାହି ରହିଲେ । ପୁଣି ଗୁଁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲି ତି ମୋ ଆଡ଼କୁ କେହି ହୁମକୁ କ’ଣ ଭାନ୍ତୁଛି? ତ ସେ ନିଜେ ସଲୋନରେ ଉଠିଗଲେ, ନିଜେ କଣ୍ଟା ଅନ୍ତରାଳ କରିବାକୁ ଭାରିଲେ । କହିଲେ ଆଛା ହୁଣ୍ଡେ-ଗୁଁ ହୁଣ୍ଡେଟି ଗୁଁ କିଛି ହୁଲ ପଚାରି କେବା । ଗୁଁ କହିଲି ଯେ ଏଭଳି ହୁଣ୍ଡେ ଭାଲ, ହୁଗେ ଠିକ୍ ପଚାରିବା । ଗୁଁ କହିଲି ତି ହୁମ ମନରେ ଏ ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ରହିଛି ତିନ୍ତୁ ତାଣ ଡକା । ଏବେ ଆମ ଦେଶ ବିଜେ ଆଉ ଭଳି ଆଉ ନାହିଁ, ନିଜେ ଅବମୂଲ୍ୟାନ୍ୟ ହୋଇଛି । କହିଲେ ତାହା କେନିତ? ଗୁଁ କହିଲି ତି ଆମେ ଆମର ଯେଉଁ ପୂର୍ବତ ଡିଜେ ସେମାନେ ସାପ ସହିତ କ୍ଷେତ୍ରଥିଲେ, ଆମର ଯେଉଁ ହୁମର ପିଠି ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ମାୟଙ୍କୁ ସହିତ କ୍ଷେତ୍ରହୁଣ୍ଡି । ସେ ହୁଣ୍ଡିଗଲେ ଯେ ଗୁଁ କେଉଁ ମାୟଙ୍କୁ ଘାଆ କରୁଛି । ତାହା ଶେଷେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାଲା ମୁଣ୍ଡା ନୁହେଁ, ତାହା ଥିଲା କଣ୍ଟୁକୀବବାଲା ମୁଣ୍ଡା ।

ମୋର କରିବାର ଗାମୁଥୀ ଏହା ହେଉଛି ଯି ଏହା ହେଉଛି ସେହି ଜିନିଷ ସାହା ଦେଖେ ଶକ୍ତି ହୁଁବି ବରେ, ତିନ୍ତୁ ବେଦେ-ବେଦେ ଆମେ ବିଶାସ ଆଧାରରେ ଗୋଟିଏ-ଅନ୍ୟେ ପ୍ରକଣ ନେଇ ଗୋଟିଏ-ଅନ୍ୟେ ନବସ୍ତରର ଜିନିଷ ତିଆରି କରି ହୁଏତ ପ୍ରକାଶର ମଧ୍ୟ କରି ପାରିଲେ, ତିନ୍ତୁ ଆଜି ହିନ୍ଦୁଭାବ ସାମ୍ରାରେ ଏହା ହେଉଛି ସହଠାକୁ ବଡ଼ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଉ ଗୁଁ 100 ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଯିଏ ଦେଶକୁ ବହୁତ କରି ଦେଇଛି, ସେହି ପବିତ୍ର ମାଟିକୁ ସାଗା ଦେଖେ ହୃଦୟମାନଙ୍କୁ ଗୁଁ ଆଜି ଆହୁନ କରୁଛି, ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କୁ ଆହୁନ କରୁଛି, ଧର୍ମାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଆହୁନ କରୁଛି, ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଆହୁନ କରୁଛି ତି ଆମେ ଆମର ଆଶ-ପାଖରେ ଯେଉଁ ସମସ୍ୟା ଦେଖୁଛେ, ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ଯେଉଁ ଦଶ ଦେଖୁଛେ, ତାହାର ସାଧ୍ୟତା ପାଇଁ ଜଣେହି ନବସ୍ତରର ମାର୍ଗ ହୋଇ ପାରିବା ତି? ତା’ପାଇଁ ଜଣେହିକୁ ହୁଆ ଦେଖେକରି ଖୋଜି ପାରିବା ତି? ତା’ପାଇଁ ଦେଖାକରି ଶକ୍ତା ଦେଇ, ସରବ ଦେଇ, ସାଧାରଣପାଠେ ଦେଇ, ବ୍ୟବହାର ଅନୁକୂଳ ଦେଇ । ଯଦି ଅଣେ ଏଭଳି ଛୋଟ-ଛୋଟ ମୁହେବ ନବସ୍ତରକୁ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦେବା ତାହା ଆଗକୁ ସାର ଖର୍ଚ-ଅନ୍ୟ ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ହିନ୍ଦୁଭାବର ସ୍ୱବେଦ ଖର୍ଚ-ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷା-ମାନ୍ୟାର ଉନ୍ନତିକୁ, ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ବ୍ୟାୟମାନଙ୍କୁ ‘ମୁଗା ଯୋଜନା’କୁ ବ୍ୟାପ୍ତିକୃତ ସାଧ୍ୟତା, ଆଉ ଖର୍ଚ-ଅନ୍ୟ ନିଜରେ ପଦକ୍ଷେପ ଆଣେ କକ୍ଷଣ ଭଳି ପାରିବେ ନାହିଁ, ଆଜି ହିନ୍ଦୁଭାବ ଖର୍ଚ-ଅନ୍ୟ ହୁଟିଆରେ ବହୁଟି ଛାତ୍ରରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଆଉ ଦେଖୁ-ଦେଖୁ ହିନ୍ଦୁଭାବ ଖର୍ଚ-ଅନ୍ୟ ହୁଟିଆରେ ବଡ଼ ଶାନ୍ତ ଆରାଧନାକୁ ଆସିଯାଉପାରେ । ଆଉ ଯଦି ସେହି ଆଜିବି ବିଶାଖଣ ଏବେ ତୁଆ ହୁଟିଆ ହିନ୍ଦୁଭାବର ପ୍ରତିଟି ଦେଖାଲେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱବେଦର ଜୀବନର ଖର୍ଚ-ଅନ୍ୟ ହୁ ନେଇ କିଛି କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିବ ତ କେତେ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଉ ପରିଣାମ ମିଳି ପାରିବ ଏହା ଗୁଁ ଭଲ ଭାବେ ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଛି । ଏଥିପାଇଁ ଦେଶର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଗୁଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛି, ଗୁଁ ସ୍ୱଗତ ଭାବେ ଆସିଯାଉପାରେ ।

ଆଉ ଭାରତ ପାଖରେ ପ୍ରତିକାର ଅଭାବ ନାହିଁ, ଆଉ ଭାରତ ହେଉଛି ଭାଗ୍ୟବାନ ଯେ ଆଜି ଆମ ପାଖରେ 800 ନିୟୁତ, ଦେଶର 65 ପ୍ରତିଶତ ଜନସଂଖ୍ୟା, 35 ବର୍ଷକୁ କଲ୍ ସମୟର ଅଛନ୍ତି । ମୋ ହିନ୍ଦୁଭାବ ହେଉଛି ସମାନ, ମୋ ହିନ୍ଦୁଭାବର ସ୍ୱପ୍ନ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନସ୍ୱଭାବ । ଯେଉଁ ଦେଶ ପାଖରେ ଏହି ଶକ୍ତି ଥିବି ସେ ହୁଟିଆକୁ କ’ଣ ବେଲ ନ ପାରିବ । ସେହି ଦେଶ ନିଜର ସ୍ୱପ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ କାହିଁକୁ ପୁରଣ କରି ନ ପାରିବ, ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ତି ଅବଶ୍ୟା କରି ପାରିବ ।

ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଏବେ ନିଜିକ ମହାଶୟ ବଡ଼ ବିଶ୍ୱତ ଭାବେ ଗୋଟିଏ ବିଷୟକୁ ବଡ଼ ଆଗ୍ରସର ସହିତ ରଖିଛନ୍ତି ଆଉ ଆପଣ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଶକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି, ତାଜି ବଜାଲ-ବଜାଲ । ତିନ୍ତୁ ଗୁଁ ମାନ୍ୟୁଛି ଯି କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ଏହା ହେଉଛି ବିଗତ ଦିନର କଥା । ଗୁଁ ତାହାକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପାଦ ଆଗକୁ ନେଇ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଆଉ ଆଜି ଗୁଁ ଏହି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ବୋଲି ଏହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଦିଶେଶ ଭାବେ ଆସିଛି । ଆମ ଦେଶରେ ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂଖ୍ୟାତ ବହୁତ ମନ୍ଦର କରିବେ ଚାହୁଁଛି । ଆମ ଶିକ୍ଷାନିର୍ଦ୍ଦାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ମନେକରି ବହୁତ ତୀବ୍ର ରହି ଆସିଛି । ଆଉ ସଂଖ୍ୟାତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପ ସଂଖ୍ୟାତର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଂଖ୍ୟାତର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପାଇଁ ଯାଉଛି । ଆଉ ଖାହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯି ମାର୍ଗ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସାୟରେ ଆଉ ଦିଶେଶ କରି ଭବ ଶିକ୍ଷାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବିଶ୍ୱର ସମକାଳ ହେବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ନବସ୍ତରର ଆବଶ୍ୟକ, ସଂଖ୍ୟା ଆବଶ୍ୟକ ସେଥିରେ କିଛି ଅଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଛି । ଏହି ସରକାର କିଛି ପଦକ୍ଷେପ ଠାରାଇଛନ୍ତି, କିଛି ସାହସ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମଶାଳଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ସାହାଙ୍କୁ ଅଧ୍ୟୟନର ସ୍ୱଭାବ ଥିବ, ଆମଶାଳାରେ ଦେଖିଥିବେ ଆମ ଦେଶରେ ଅନେକ ବର୍ଷକୁ ବର୍ଣ୍ଣ ତାକୁ ରହିଥିଲା ଆଉଆଜିବି ସ୍ୱା ସରକାରୀ ସକାୟତେ ରହିବ ନା ରହିବ ନାହିଁ? ବହୁତ କରିବ ନା ରହିବ ନାହିଁ, ଆମ ସ୍ୱଗତ ଛଡ଼ୁ ଅଧା ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ରହୁ? ସରକାରଙ୍କୁ ଭାନ୍ତୁଥିବା ଆମେ ଏତେ ବକା ଦେଉଛୁ ଆମ ଆମର ଜଣେହି କଥା ବଦିବ ନାହିଁ ତ ବିପଦି ଗାଲିବ? ଗୁଁ ବେଢ଼-ହର ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଣିଲି, ଶୁଣିଲି, ଶୁଣିଲି ଆଉ ଆମଶାଳାରେ ଜାଣି ଶୁଣା ହେବେ ଆଉ ଦେଶର ଶିକ୍ଷା ବଦର ମଧ୍ୟ ଜାଣି ଶୁଣି ହେବେ ଏଭଳି ବିଷୟରେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଖବରକାଗରରେ ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନ ଥାଏ, ଏହି ବିଷୟ ଏଠାରି ହୋଇଥାଏ ତି ଖବରରେ ତାହା ଛାତ୍ର ପାଇ ନ ଥାଏ, ତିନ୍ତୁ କିଛି ଲୋକ ନିହିତ ପ୍ରବଳ ନେଖିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଅଠ ଦେଶରେ ଆଇଆଇଏଏମକୁ ସଂସ୍କର୍ଷି ଭାବେବେ ସରକାରୀ ସକାୟତ ବାହାର କରି ତାହାକୁ ହୁଁପୁତର ଭାବେ ରଖିବେ କରି ଦେଉଛୁ । ଏହି ବହୁତ ବଡ଼ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିଛୁ । ଯେଉଁଠି ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପାଇଁ ଆଉଏଏସ୍, ଆଇପିଏସ୍, ଆଇଏସ୍‌ଏସ୍ ଏବଂ ତାହା ଜୀବନ କ୍ଷେତ୍ର ସେହିପରି ଆଇଆଇଏଏସ୍ ପାଇଁ, ସାରା ଦେଶର ଆଇଆଇଏଏମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱକୁ ସିଝେ ଯୋଗାଇବେ, ଏହା ହେଉଛି ବାମା ଜୀବନ କ୍ଷେତ୍ର ଏଥିପାଇଁ ବିଶ୍ୱର ଏବେ ବଡ଼ ସମ୍ଭାବନାକର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ସରକାରୀ ନିୟମ, ବକ୍ଷନ, ବାବୁନୀଙ୍କର ସେଠାକୁ ଯିବା ଯିବାହା ବୈଦିବକୁ ଗାଲିବା ଏହି ସବୁ ଜିନିଷକୁ ଆମେ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉଛୁ । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ଯି ଆମେ ଆଇଆଇଏଏମକୁ ଏବେ ବଡ଼ ବହୁତର ଦେଉଛୁ ତି ଆଇଆଇଏଏମର ଲୋଭ ଏହି ସୁଯୋଗକୁ ଏବେ ଅନୁତ ସୁଯୋଗ ଭାବି ଦେଶର ଆଶା ହିନ୍ଦୁଭାବର ଅନ୍ତରାଳ ଅନ୍ତରାଳ ମହାସ୍ୱପ୍ନକୁ ନିଶ୍ଚୟ କେଲ ଦେଖକୁ କରି କରି ଦେଖାଇବେବେ । ଗୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ଯି ଆଇଆଇଏଏମର ସଂଖ୍ୟାତ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ଯୋଗା ଯାଇଛି ଯି ଏବେ ଆଇଆଇଏଏମକୁ ବଦଳାବରେ ଆଇଆଇଏଏମର ପ୍ରଭାବର ଛାତ୍ରସଂସ୍ଥ ଅଛନ୍ତି; ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ସହଯୋଗ ଆବଶ୍ୟକ । ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଭଳି ପ୍ରଭାବର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ମୋର ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ ଯି ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରଭାବର ଛାତ୍ରସଂସ୍ଥ ହେଉଛି ବହୁତ ସମୃଦ୍ଧ ତ ସାମର୍ଥୀବାନ । ସେହି ପ୍ରଭାବର ଛାତ୍ରସଂସ୍ଥ ଜଣେହି ପ୍ରଭାବେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସହିତ ଯୋଗିତା ବଦଳେ, ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ବିଶାଳ ସାନ୍ତାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଞ୍ଚାସାର କରିବା ବଦଳାଇ । ଆପଣ ଦେଖନ୍ତି ଯି ହୁଟିଆରେ ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଣି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ରହିଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଗକୁ ବଦଳାବରେ ପ୍ରଭାବର ଛାତ୍ରସଂସ୍ଥର ବହୁତ ବଡ଼ ଯୋଗଦାନ ରହିଥାଏ ଆଉ କେବେ ବଜାରେ ନୁହେଁ, ବୌଦ୍ଧିକ, ଅଭିଜ୍ଞତା, ସମ୍ଭାଗ, ପଦ, ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏ ସମାଜ ଜିନିଷ ତା ସହିତ ଯୋଡି ଦେଖାଯାଉ । ଆମ ଦେଶରେ ଏହି ପରମ୍ପରା ବହୁତ ବଡ଼ ମାନ୍ୟରେ ରହିଛି । ତା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ଭବାସୀନ ରହନ୍ତି । ଜଣେହି ଗୋଟିଏ-ଅନ୍ୟେ ଉପବେଳେ ହୁଲିଗଲେ, ପୁରମାନ ପିକାର ଦେଲେ, ହୁଏତ ଗାଲି ନିଶାଳ, ତା ସହିତ ଯୋଡି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମର ପ୍ରଭାବର ଛାତ୍ରସଂସ୍ଥ ନିଜକୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଏବ ବହୁତ ବଡ଼ ଶକ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ଜୀବନ ସଂପର୍କର ବ୍ୟବସାୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିକଶିତ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଅଟେ ।

ଯେଉଁ କଥା ଗୁଁ କହୁଥିଲି ଯେ ଆମେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟଠାକୁ ଗୋଟିଏ ପାଦ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁ ଆଉ ଗୁଁ ପାଟନା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ସେହି ଗୋଟିଏ ପାଦ ଆଗକୁ ନେଇ ଯିବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କେମାଳୁ ଆସିଛି । ଭାରତ ସରକାର ଏବ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଶର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡିବ ସାମ୍ରାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱର 500 ଶ୍ରେଣି ବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧ୍ୟରେ ହିନ୍ଦୁଭାବର କେଭଳି ବିଶ୍ୱ-ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ମାଟିରେ ଭାରତ, ବିହ୍ମଗଣା, ଗଞ୍ଜଶିବା, ବରୁଆ ଏଭଳି ବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡିବ କେଭଳି 1300 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, କେଭଳି 1500 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, କେଭଳି 1700 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିଲା କ’ଣ ସେହି ହିନ୍ଦୁଭାବ ହୁଟିଆର ପ୍ରଥମ 500 ବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡିବରେ କେଭଳି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବନି ? ଏହି ବଦଳ ଛିଡାକାର ବଜାଲ, ମା ଛିଡାକାର ବଜାଲ ନୁହେଁ, ଏହି ସ୍ଥିତି ବଦଳିବା ବଜାଲର ମା, ମା ବଦଳିବା ବଜାଲର ନୁହେଁ । କ’ଣ ସେହି ବାହାରବାଲା ଆସି ବଜାଲକରୁ ଆମକୁ ଝିଁ ତ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ, ସ୍ୱପ୍ନ ମଧ୍ୟ ତ ଆମର ହେବା ବଜାଲର, ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ତ ଆମର ହେବା ବଜାଲର ଆଉ କିଛି ପାଇଁ ପୁରୁଣାହିଁ ମଧ୍ୟ ଆମର ହେବା ବଜାଲର ।

ଏହି ମନେକାର ବେଲ ଭାରତ ସରକାର ଏବେ ଯୋଜନା ଆଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଯୋଜନା ହେଉଛି ଯି ଦେଶର 10ଟି ସରକାର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତ ଦେଶର 10ଟି ସରକାରୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ । ମୋର 20ଟି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱଖ୍ୟାତ କରିବା ପାଇଁ ଆଜି ଯେଉଁ ସରକାରଙ୍କର ସବୁ ବକ୍ଷନ ଅଛି, ଯେଉଁସବୁ ନିୟମ-କାନ୍ୟନ ଅଛି ମା’ଠାକୁ ତାକୁ ମୁକ୍ତ ଦେବା । ହିଂସାରୁ ଆମାମା ୧ ବର୍ଷରେ ଏହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ 10 ହଜାର କୋଟି ବକା ଦେବା । ତିନ୍ତୁ ଏହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିବର ମନେନୟନ ଜଣେହି ନେତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହେବ ନାହିଁ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହେବ ନାହିଁ, ଶେଷିଣି ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ତିଠି ଆଉ ସ୍ୱପାରିଶରେ ହେବ ନାହିଁ । ସାରା ଦେଶର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆହୁନ ଭାବେ ନିମନ୍ତ୍ରିତ କରା ଯାଉଛି, ସେହି ଆହୁନକୁ ସ୍ତ୍ରଣୟ କରି ସାମାନ୍ୟ ଆସିବାକୁ ହେବ, ନିଜର ସାମର୍ଥୀକୁ ବିଶ୍ୱ କରିବାକୁ ହେବ, ଆଉ ଗାଲେଇ ଭାବେ ଯେଉଁ ଶ୍ରେଣି 10 ସରକାର ଆସିବେ, ଶ୍ରେଣି 10 ସରକାରୀ ଆସିବେ, ତାହାର ଏବ ହୁଗାତ ପକ୍ଷ ହୁଁପୁତର ସଂଖ୍ୟା ବାହା ଗାଲେଇ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ମନେନାମର ହେବେ । ସେହି ଗାଲେଇ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ଗାନ୍ଧୀ ସରକାରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟିତୁ ରହିବ, ଯେଉଁ ନରବେଳେ ସେହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଥିବ, ତାହାର ମଧ୍ୟ ଗାୟିତୁ ହେବ, ଯେଉଁ ଲୋକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ବଜାରିବେ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟିତୁ ରହିବ । ସେମାନଙ୍କର ଜରିହାସକୁ ଦେଖାଯିବ, ସେମାନଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଦେଖାଯିବ । ବିଶ୍ୱଖ୍ୟତରେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ସେମାନଙ୍କ ମାର୍ଗଟିରୁ/ରୋଡ଼ମେଡ଼ୁ ଦେଖାଯିବ । ବିଶ୍ୱଖ୍ୟତରେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ସେମାନଙ୍କର ସରକାରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟିତୁ ହେବ, ଯେଉଁ ୧୦-10 ରେ ଆସିବେ, ମୋର